

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴν ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, 18 Φεβρουαρίου 1884

Ἀριθ. 74+140

Κατὰ

τὸν νέον νόμον, ποῦ θὰ περάσῃ ὁ Τρικούπης σας στὴ βουλή σας, ἔχει, λέει, τὸ δικαίωμα νὰ προσκαλᾷ ὅτι ὦρα θέλει, καὶ ὅποτε τοῦ καπνίσει, καὶ ὅταν τοῦ καταίβῃ τὸ κέφι τὴν ἐφεδρεία στὰ ὄπλα γιὰ γυμνάσια, καὶ νὰ τὴν κρατᾷ ὅσους μῆνας θέλει.

Μ' ἄλλα λόγια, ἔχει σκοπὸ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ μᾶς ψοφήσῃ στὸ πόδι ζωντανούς. Αὐτὸς ἔγινε σατραπῆς πλέον, καὶ ὁ Θεὸς ὄχι νὰ μᾶς ἐλεήσῃ, ἀλλὰ ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ, διότι εἴμαστε ὅλοι ἄξιοι τοῦ ἐλέους ὄχι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τοῦ Βελζεβούλ, διότι ὁ Θεὸς ἀπόσυρε, ὡς καθὼς φαίνεται, τὸ χέρι του ἀπὸ πάνω μας.

Ὁ κύριος

Ἐμπορὸς Κουρόπουλος εἶξερε σὲ ἓνα λόγο, ποῦ εὐχνε, νὰ ξεφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του στὴ κυβέρνησι γιὰ τὸ δάνειο τῶν 170 μιλλιουνίων, μὲ τὰ ὅποια θὰ γίνῃ εἰς τὴν μέλλουσα ζωὴ ἡ ἄρσις τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας τῆς Ἀνθεθνικῆς Τράπεζας.

Τώρα δὲ ποῦ ἡ μ' ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξις καὶ πραγματικῆς ἀνθεθνικῆς Τράπεζας ἔπαψε τῆς ἐξαγωγῶσις ὅλων τῶν ἐμπορῶν τῆς Ἑλλάδος, δὲν μᾶς λές, κύριε ξυλοσοφοῦμπορε Κουρόπουλε, τί θὰ γίνῃς σὺ, καὶ ὅλο τὸ ἐμπόριο τῆς Ἑλλάδος;

Τώρα σοῦ λέει ἡ Τράπεζα, ἡ κυβέρνησι φταίει, καὶ ἡ κυβέρνησις; πάλι πῶς φταίει ἡ Τράπεζα; ἀλλὰ, ὡς ποῦ νὰ βροῦμε ποιοὺς φταίει, ἀντίο ἐμπόριο.

Τι μικρὸ μου κεφάλι μοῦ κατκιβάζει ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν παναθλιοεσειονότητος τοῦ ἐμπορίου νὰ δώσω κ' ἐγὼ μὴ συμβουλή στυῖς ἐμπόρους.

«Νὲ φροντίσετε, κύριοι, ὅλοι σας νὰ φτειάζετε τὰ κατὰ-στιχὰ σας γρήγορα καὶ σύντομα, καὶ νὰ βοῖξετε κανόνι, ποῦ νὰ ἀκουστῇ σὲ ὅλο τὸν κόσμον ἀπάνω δὲ στὴ χρυσὴ μπάλλα τοῦ κανονιοῦ, ποῦ θὰ ρίξετε, νὰ γράψετε τὰδε:

Ὁ Τρικούπης καὶ ἡ ἀνθεθνικὴ Τράπεζα κατὰστρεψαν τὸ ἐμπόριον ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἐφημεριδογράφος

μοιάζει σὰν τὸν δικαστὴ καὶ κατὶ παραπάνω, ὁ ὁποῖος ἀνεξαρτητὰ ἀπὸ κάθε συμπάθεια καὶ φιλία πρέπει νὰ τοικουρῶν, ἔπου βρισκῇ τὸ ἀδίκον.

Ἔτσι ἐμάθα ἀπὸ διαφόρους ἄνθρώπους, πῶς ὁ φίλος μου τυπογράφος Σταφέτας, παντρεμμένος ἄνθρωπος, μὲ δυὸ παιδιά, ἔχασε τὰ μυαλά του μὲ μιὰ μπιραδόρα Κατίνα στὴν ὁποία λέει, πῶς ἀπὸ στοιχειοθέτης ποῦ εἶναι, πῶς εἶναι γιατρός, καὶ ὅτι θὰ τὴν πάρῃ καὶ τὰ ἀποδέλοιπα.

Ἔχω τὸ δικαίωμα, κύριε Σταφέτα, σὰν φίλος, νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια, ὡς καθὼς καὶ σὺ ἄμικ ποῦ μὲ βλέπῃς νὰ παρεκτρέπωμαι· σοῦ λέω λοιπὸν πῶς πῆρες κακὴ στράτα, καὶ ἡ κακαὶ στράταις βγαζοῦν σὲ ρευματάριας. Ἄφρισε τῆς κακαὶ ροῦγες, κύτταξε τὴν γυναικούλά σου καὶ τὰ παιδιά σου, καὶ ἄφρισε τῆς Κατίνες καὶ τῆς μπιραρίας, γιατί εἶσαι νοικοκύρης ἄνθρωπος καὶ εἶναι τῆς ντροπῆς νὰ χόσης τὴν ὑπόληψιν ποῦ ἔχεις. Συμμαζέψου τῆς σπῆτι σου, ζήσε ὅπως ζοῦσες σὰν νοικοκύρης καὶ μὴ ἀποξικουτιάστηκες καὶ σὺ μὲ μπιραδόρες, σὰν τὸν φίλον μας Καντάρα.

Ἔχω νὰ τοῦ ψάλλω κ' αὐτουνοῦ δὲν ξέρω πόσα, καὶ θὰ τὸν καθήσω γὰρ ἀπάνω στὸ γάδαρο, καὶ ὄχι ὅπως κάμμειαν φορὰ κάθεται μονάχος του καὶ γίνετα γαϊδουρογυρισμένος.

Αὐτὰ σὰς τὰ γράφω κατὰ χρέος φιλίας, καὶ ἂν σὰς κακοφροῦν, νὰ μὲ συμπαθᾷτε, καὶ ἄλλη φορὰ δὲν σὰς τὰ ξαναγράφω.

Κύριε Συντάχτη.

Ἐμεῖς οἱ ναυτικοὶ ἐμάθαμε, ὅτι ὑπόβαλαν στὴ βουλή ἓνα νομοσχέδιον γιὰ τὸ ἀπομαχικὸ ταμεῖο, εἰς τὸ ὁποῖο ἐπληρώσαμε 25 χρόνια πρὸς 3 τοῖς 100, καὶ ἐπήγαμε λοιπὸν καὶ παρακαλέσαμε πολλάκις φοραῖς ὑπουργοὺς, τμηματάρχιδες καὶ βουλευτὰς νὰ ληρθῇ ἓνα μέτρο καὶ γιὰ μᾶς τοὺς καταδυστυχισμένους νευτικούς, ποῦ δὲν ἔχομε προστάτη παρὰ μόνον τὴν καταραμένη τύχη.

Ἵστερα λοιπὸν ἀπὸ τόσας παρακαλέσεις, ἔκαναν, λέει, νομοσχέδιον στὴ βουλή, καὶ τί νομίζεις πῶς λέει; Ὅτι, ἀντὶς ἀπὸ 25 χρόνια ποῦ πληρώναμε, νὰ πληρώναμε τώρα μόνον 20 χρόνια. Τότε ὅμως εἶχαν νὰ παίρνωμε σύνταξιν σὲ 50 χρονῶν ἡλικίας, τώρα δὲ λένε νὰ παίρνωμε σὲ 60 χρονῶν, ἔχουν σοῦ μᾶς λιγότεψαν πέντε, στὰ μάτια τους, καὶ μᾶς αὐξήσαν δέκα.

Λοιπὸν, ἐὰν ἓνας ἄνθρωπος ἀρχίσῃ ἀπὸ 15 χρονῶν καὶ πληρῶνῃ στὸ Ἀπομαχικὸ Ταμεῖο, καὶ ἂν τὸν ἀξιώσῃ ἡ τύχη του καὶ ζήσῃ 60—65 χρόνια θὰ πληρῶσῃ διόμισιν φοραῖς στὸ Ἀπομαχικὸ ταμεῖο, γιὰ νὰ πάρῃ σύνταξιν, τί νομίζεις;

"Αν ηναι κυβερνήτης κάτω τῶν 60 τόννων πλοίων, ἢ ὑπερ-
ξιομακτικὸς, ἢ ναύκληρος τῶν ἐμπορικῶν πλοίων, θά πέρη δρα-
χμαίς 25 τὸν μῆνα. Πρὸς δὲν μὰς λὲς τῶρα ἔγινε ἡ φύσις τοῦ
ἄνθρωπου νὰ ζῆ 60 χρόνια στῆ θάλασσα καὶ νὰ παίρη, ἂν
ζῆ, 25 δρχα. τὸν μῆνα καὶ αὐταὶ ἀπὸ τὸν ἴδρωτα καὶ τὸν
κόπο του ;

Δὲν μὰς κάνουν τὴ χάρι· νὰ μὰς δώσουν τὰ χρήματα ποῦ
ἔχομε προκαθέσει νὰ τὰ βάνουμε στῆς τράπεζες μὲ τὸν τόκο,
γιὰ νὰ ἔχομε ὄχι τῆς 25 δρ. ὕστερα ἀπὸ 60 χρόνια, ἀλλὰ σὲ
15 καὶ νὰ παίρνωμε καὶ τὸν τόκο νὰ τὸν φέρνωμε γύρω καὶ νὰ
μὰς ἀρίθουν 40 δρ. τὸ μῆνα ὕστερα ἀπὸ 15 χρόνια .

Μὰς ἔχουν διπλάσιους ὑπαλλήλους στὸ ὑπουργεῖο τῶν ναυ-
τικῶν, καὶ τί νομίζεις πῶς παίρουν ; Ἐκατό τῆς τὸν μῆνα ὁ
τελευταῖος ὑπάλληλος· ἀλλὰ τὰ ρουσφέτια αὐτὰ ἔσπουν εἰς
τὸ κεφάλαιον τὸ ξερὸ τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου.

Καὶ ἕνα ἄλλο. Τὸ οἰκόπεδο ποῦ εἶναι δίπλα καὶ κολλητὰ
στὸ ναυτικὸ ὑπουργεῖο εἶναι προωρισμένο γιὰ νὰ φτιασθῆ
καὶ τὸ κατάστημα τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου· γιὰτὶ
δὲν θυσιάζουν 50 ἢ 100 χιλ. δρ. νὰ κάνουν τὸ κατάστημα,
ἀλλὰ πληρώνουν 500 δρ. ἐνοίκιο ; Δὲν εἶναι ἀμαρτία νὰ τὰ
βλέπης σὺ θλίβε αὐτὰ τὰ κακουργήματα, νὰ καταστρέφον-
ται τὰ χρήματα τῶν θαλασσινῶν ἄδικα, ἐνῶ αὐτοὶ τὰ βγά-
ζουν μὲ τὸ αἷμα, καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς τους ; Ἐὰν ἀκο-
λουθῆς.

Οἱ ναυτικοὶ ἀπόμαχοι.

Σημ. Παλιανθρ. Αὐτὰ ὅλα ποῦ λέτε καὶ παραπονιάστε εἶ-
ναι ὅλα σωστά καὶ δίκαια, ἀλλὰ σὲ ποιὸν τὰ λέτε τοῦτα ;
Στὸν Τρικοῦπη ; Αὐτὸς πλέον κατάντησε νὰ τὸν πάρει καὶ
τὸν σκυλοπνίξτε στῆ θάλασσα. Ὅσο γιὰ τὸ οἰκόπεδο ποῦ
ἔχει τὸ ἀπομαχικὸ ταμεῖο, γιὰ νὰ χτίσῃ τὸ κατάστημα τοῦ,
ἔχετε ἄλλο νὰ παραπονιάστε, διότι ὅλοι οἱ τοῖχοί του χρυσι-
μύουον γιὰ κατολυδοχεῖα· κ' ἐνῶ βρωμολογᾷ ὅλη ἡ συνοι-
κία, μόνον ἡ εὐγενέστατη μύτη τοῦ ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουρ-
γοῦ δὲν παίρνει μυροὺδιὰ, μολονότι εἶναι μέσα στῆ μύτη του.

Μοῦ εἶπαν ὅμως, ὅτι τοῦ κατολυδοξομοιοῦ αὐτὴ τὴν μοι-
ροὺδιὰ, ὁ ἄξιότιμος καὶ μὲθραι βλακίας ὑπουργὸς τῶν ναυ-
τικῶν μὰς, ὅτι τὴν παίρνει γιὰ θάλασσιαν αὔρα, ἑστωτας μὲ
τὸ νὰ ἦναι ψιλοαναθραμμένος.

Ἵπομονή, ὑπομονή, ὡς ποῦ νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη.

'Απ' τὴ Λέμνη τῆς Εὐδοίας.

Κύριε Παλιανθρῶπε τοῦ Παλιανθρώπου.

Πρὸ ἀδερφε, ἀπὸ δῶ καὶ τόσα χρόνια ἔχομε στὸ σβέρκο μὰς
ἕνα γεροξεκουτιᾶρη γουρονοδίκῃ ποῦ Κατσελιδῆ τὸν λέν, ποῦ
ἦ κατσοῦλε; νὰ βγάλουν τὰ μῆτια του. Αὐτὸς τὰ ἔχει φτια-
σει μὲ ἕνα γεροβορκαῖ κομμυκτάρχη, ποῦ κομμυκτάρχη νὰ γίνη,
φίλον τοῦ προκομμένου μὰς βουλαχτῆ Μπουνοῦρη, καὶ μὲ
κᾶτι ὑποσχέσεις· καὶ μὲ κᾶτι πεσεκτῆς τὸν σούρονον ἀπὸ
τὴν μύτη σὰν ἀρκοῦδα καὶ ἀθώωνει τοὺς φίλους του.

Ἡ ἀστρονομία μὰς δὲν ξέρει τί νὰ κᾶνη. Πίννει τὰ γιδο-
πρόβιατα στὰ χτήματα τῶν νοικοκυρῶν καὶ ὁ ξεκουτιᾶρης
μὰς γουρονοδίκῃς τοὺς ἀθώωνει, φτάνει νὰ τοῦ τάξουν τί-
ποτα· ἔτσι ἀθώωπε πρὸ ὀλίγων μερῶν καὶ δυὸ τσουπαναρέους,
ποῦ ἔθοσκαν τὰ πρόβιατα τοὺς μέσα στὰ ξένα χτήματα, γιὰτὶ
τοῦ ὑποσχέθηκαν νὰ τοῦ στείλουν ἕνα κατσικάκι, τὸ ὅποιο
καὶ πρηνμακτικῶς τοῦ τὸ ἔστειλαν μέσα σ' ἕνα ταχάρι, τὸ
ἔπειτ, ἄκ μὲ ποῦ τὸ ἀνοίξει μὲ ὅλη τὴ χάρι του τὸ βράδυ, ὅρθηκε
μέσα μὲ ψόφρα γὰτ καὶ τρεῖς κλυθῆια αὐγά. Κατάντησε
πλέον τὸ χωριὸ μὰς τζωρτζίνα, καὶ ὅλοι τὸν πῆραν στὸ μαὶ
τάπι.

Τὶ διάβολο, αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖο δὲν θὰ μὰς σώτῃ ἀπὸ τὰ
χέρια αὐτονοῦ ποῦ μπούφου. Μίλα, καυμένε, καὶ σὺ λίγο,
ὄλο γιὰ τὴν Ἀθήνα μόνον θὰ μιλάξ ; Δὲν εἶμαστε καὶ μεῖς
Ἕλληνες ;

Λιμνωτὲς τίτες ἀπὸ τοὺς πολλούς.

Σημ. Παλιανθρ. Ἐποῦ ὑποστηρίζεται ἀπὸ βουλαχτῆ, ἔστε

τα χᾶμο, καὶ μὴ τὰ σκαλίξετε, γιὰτὶ βρωμοῦν. Δὲν φταίει ὁ
γουρονοδίκῃς καθόλου, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ τὸν ὑποστηρίζουν-
τοίκε τὸν καιρὸ καὶ ἀκλινοῖσι, ἀλλὰ δὲν ξέρει ὁ γεροξεκουτιᾶ-
ρης μὰς, πῶς θὰ φουστῆξῃ καὶ κλένειας ἄλλος κακὸς τοῦ καιροῦ
κάμμιὰ μέρα καὶ θὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ ἄλωδι καὶ θὰ φουστῆξῃ
ὡς ἐκεῖ ποῦ δὲν θὰ μορῆ νὰ πέρη τὸ φύσημά του. Ἵπομονὴ
καὶ σεῖς.

Νοσοκομεῖον.

Ὁ Χριστὸς ὅπου ἀκούε ἀρρωστο ἔτρεχε καὶ μὲ τὴν δύναμιν
τοῦ πνεύματος τοῦ τοῦ; ἐθαράπευε· κἀνέναν δὲν ἀποδίδωχε,
καὶ ὅταν τὸν παρακάλεσαν καὶ γιὰ τὸν φίλον τοῦ Λάζαρου
ποῦ ἦταν πεθαμμένος τρεῖς μέραις νὰ τὸν γιατρέψῃ, (τώρα πε-
θαμμένος ἄνθρωπος γιὰτὶ ἔχει ποτέ;) πάλι ἐναντίον τῶν νό-
μων τοῦ Θεοῦ, ποῦ λένε πῶς ὁ πεθαμμένος δὲν ξαναζωντανεύει,
θέλησε σὰν ἀντιπρόσωπὸς του ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κᾶνη ἕνα
ρουσφέτι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ ζωντάνεψε τὸν πεθαμμένο
Λάζαρο, μὲ τὸ μῆγα ἑλεός του.

Πρὶν τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ἀρχαῖοι προπάτορές μὰς παρεί-
χανε σ' ὅλους τοὺς ἀρρώστους κάθε βοήθεια καὶ τοὺς ἔβαζαν
μάλιστα καὶ μέσα στῆς ἐκκλησίαις καὶ κοιμώντανε στὸ ἱερὸ
τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ποῦ εἶναι στῆ Ἀκρόπολι καὶ παντοῦ ἄλ-
λοῦ, γιὰτὶ νοσοκομεῖα, θαρρῶ πῶς δὲν εἶχαν τότες, ἀπαράλ-
λαχτα ὅπως τῶρα πᾶμε κάθε ἀρρωστο στῆ Τήνη.

Ἐπειτα ἡ φιλανθρωπία δὲν ἔχει ὄρια, εἶναι ἀπέραντος
σὰν τὸν οὐρανὸ. Ἡ φιλανθρωπία δὲν θέλει συστάσεις, δὲν θέ-
λει μέσκα, δὲν θέλει ρουσφέτια· ἡ φιλανθρωπία εἶναι κ' αὐτὸ
ἕνα ἀπὸ τὰ μέγιστα προσόντα ποῦ διακρίνουν τὸν ἄνθρωπο
ἀπὸ τὰ ζῶα ἄλογα, γιὰτὶ τὰ ζῶα δὲν μποροῦν οὔτε τὸ ἕνα
νὰ θεραπεύῃ τὸ ἄλλο, οὔτε νοσοκομεία νὰ κάνουν.

Ἵσα ἴσα ὁ σκοπὸς τῶν νοσοκομείων εἶναι τοῦ νὰ κἀρηται
πρὸς ὅλους ἀπὸ ἴσα ἡ φιλανθρωπία, ἰδίως δὲ ἀπὸ ὅλα τὰ νο-
σοκομεία τῆς Ἀνατολῆς ἐδῶ στῆς Ἀθήνας πρέπει νὰ πα-
ρέχεται κάθε βοήθεια, γιὰ τρεῖς λόγους σπουδαίους καὶ με-
γάλους.

Πρῶτο, γιὰτὶ σὲ κάθε νοσοκομεῖο γίνονται δεχτοὶ κάθε ἔ-
θνος, φυλῆς καὶ ποιότητος ἄνθρωποι, δεύτερο, διότι εἶναι νο-
σοκομεῖον μέσα στὸ ὅποιο σπουδάζουν ὅλοι οἱ γιατροὶ τοῦ
Πανακτιστήμιου καὶ πρέπει νὰ βλέπουν ὅλας τῆς ἀσθενείας,
καὶ τρίτο, γιὰτὶ δὲν εἶναι νοσοκομεῖον τοῦ δήμου, ἀλλὰ Πα-
νελλήνιον, διότι ὅλοι οἱ Ἕλληνες συνεισέφεραν καὶ συνεισφέρουν
γιὰ τὴ διατήρησιν του.

Ἄλλὰ δὲν μοῦ λέτε, γιὰτὶ σᾶς τὰ λέω ὅλα αὐτὰ ; Νὲ
γιὰτὶ. Διότι ἐκεῖ στὸ Στάδιο, ἀποπᾶνω ἀπὸ τὴν μεγάλη σπη-
λιὰ ποῦ εἶναι μιὰ ἄλλη πῖδ μικρὴ, ἐκεῖ μέσα κοιμάται ἀπὸ
δῶ καὶ κάμποσοι μῆνους ἀπᾶνω σὲ κᾶτι θυμάρια μ' ἕνα
στρατιωτικὸ μαντιὺ ἕνας ἀρρωστος, ποῦ πάσχει στὸ αὐτὸ καὶ
στὸ μᾶζουλο, δὲν ξέρω ἀπὸ τί ἀσθένεια.

Ἄν τοῦ πάη κἀνεὶς φιλέσπλαχνος ἄνθρωπος ἕνα κομμυκτῆ
ψωμὶ καὶ φάει καλὰ, ἂν δὲν τοῦ πᾶει τρώει τὰ σωτικά του.

Πῆγε στὸ νοσοκομεῖο ; Πῆγε καὶ τὸν διώξαν. Πῆγε στὸ
δήμαρχο ; Πῆγε καὶ τὸν ἐδιώξε. Ἦτανε στρατιώτης. Πῆγε
στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο ; Πῆγε καὶ τὸν ἐδιώξαν. Ὅταν
ἦτανε στρατιώτης, ἦτανε καλὸς, τῶρα ποῦ ἀρρώστησε, μὲ
κλωσιὰ καὶ ὄζω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Νὰ, μὲς' τὰ νοσοκομεία μὰς, φαῦλοι, ἀρχεῖοι, τέρματα τῆς
κοινωνίας, ποῦ θέλετε νὰ πικίζετε μὲ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων
καὶ νὰ ἐμπορεύεστε καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ μὰς.

Ἄδερφε Πιλιανθρῶπε,

μίλησε τῆς Βιργινίας Μ. νὰ μὴ κᾶνη ἐργολαβία μὲ
τὸν Ν. Πικρασκυδούπολο, γιὰτὶ, ἐνῶ εἶναι τόσο ὠρατὸ κορίτσι,
διαφθαίρει καὶ τὰ κορίτσια τὰ ἄλλα τῆς γειτονιάς.

Σημ. Παλιανθρ. Τῆχναμε αὐτὰ, ἂν κάνουν καὶ δὲν κάνουν
τὰ κορίτσια ἐργολαβία δὲν εἶναι δική μὰς δουλειὰ. Τρία πράγ-
ματὰ μὲ ἀπάρχουν στὸν ἄνθρωπο, χωρὶς τὰ ὅποια δὲν μπορεῖ νὰ

ζῆση, φαγεῖ, νερὸ καὶ ἐργολαβία, λοιπὸν ἐμεῖς δὲν μποροῦμε
νὰ τὸ πεθάνωμε τὸ κορίτσι. Ἐπειτα σὺ κύριε ποῦ γράφεις
αὐτὰ γιὰ τὴν Βιργινία μὰς, πῶς εἶναι ὠρατὸ κορίτσι (σᾶμα-
τις εὐρώτησε κἀνεὶς, ἂν ἦναι ἀγνήμη), μὰς καὶ σοῦ ποῖνε
τὸ δόντι καὶ δὲν σὲ γουστᾶρει ἐκεῖνη ; Ἐπαρῶ πῶς μιὰ τέ-
τοια δουλειὰ θὰ τρέγῃ. Ἄσε μὰς, ἀδερφε καὶ σὺ, κάτω μὲ
τῆς ἐργαλαβίας σου καὶ τῆς Βιργινίας καὶ κολοκυθείας.

Πρὸς τὴν Ἄμαλιξ Καδ . . .

Αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, κυρά μου, δὲν μποροῦν νὰ τυπωθοῦν
γιὰτὶ εἶναι περὶ ἀχρεΐα καὶ πολὺ χοντρά μάλιστα, καὶ δὲν
σᾶνει ποῦ εἶναι τόσο χοντρά, μόνον μοῦ λὲς νὰ τὰ γράψω κ'
ἐγὼ πῖδ χοντρότερα. Τώρα πικτήσαμε στῆ πῆτα καὶ χαλάσαμε
τὴν ἀγκινάρα μὰζ μὲ τὰ ἀγκιναροκούκκια.

Θρηκυθάκι.

Ὅστερα ἀπὸ ὅσα γράψαμε γιὰ τὴν μικρὴ ἀμέλεια, ποῦ
ὑπαρχε στὸν στρατῶνα τῶν σακμπαπέων, ὅλα διωρθώθηκαν
καὶ ἀπόπατοι, καὶ νερὸ τοὺς πῆγαν, καὶ φωτισμὸ καλὸ ἔχουν,
καὶ τὸ σπουδαιότερο καὶ κουβέρτες τοὺς ἔδωσαν.

Ἐγὼ λοιπὸν παραγγεῖλῃ νὰ ξεφορῶσω τὰ εὐχαριστήρια
τοῦ τάγμα πρὸς τὸν καλὸ τοῦς διοικητῆ, καὶ παραπᾶνω νὰ
τοῦ πῶ καὶ κρυφὰ χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ τίνας, ὅτι εἶναι ὅλοι εἰς
πῦρ καὶ εἰς θάνατον ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐκτός ἐκινῶν ποῦ ἔχει τι-
μιωρημένους τῶρα τῆς ἀποκρέω καὶ δὲν μποροῦν κ' αὐτοὶ νὰ
σφίξουν κάμμιὰ, καὶ οἱ ὅποιοι παραπονιοῦνται καὶ λένε, ὅτι
στὸ διάβολο νὰ ἦναι μέσα ὅλας τῆς ἀποκράεις, ἄμ τῆς κα-
θαρῆς δευτέρας δὲν θὰ τοῦ; ἔρηγ κἀμμιὰ χάρις, καὶ μὲ τὴν
ὑπόσχουσι, ἂν τοὺς βγάλῃ, νὰ μὴ ξανακάνουν πλέον τίποτα,
παρὰ ὅσα προφτάσουν τὴν καθαρῆς δευτέρας. Βγάλτου; λοιπὸν,
νὰ δοῦμε τί θὰ κάνουν ;

Θρηκυθάκος.

Θυμάστε ἀπὸ δῶ καὶ κάμποσο καιρὸ, ποῦ σᾶς γράφαμε πῶς
ὁ δῆσκαλος τοῦ Τσιγῆου Πιάνου Σταγκαπιάνος ποῦ μάθικνε
στὰ κορίτσια στὸ ὼλειο τὸ πῶς τὸ πιάνο, πῶς ἔκανε ἐργολα-
βία μὲ μιὰ κάποιαν κόρη Ὑψηλάντου, καὶ ὅτι ἄλλη μιὰ φορὰ
μπροστὰ στὰ ἄλλα κορίτσια φίλησε, ὁ ρουφιάνος ἕνα κορίτσι ;

Αἶ, λοιπὸν, μάθετε, κύριοι, ὅτι αὐτὸς ὁ Σταγκαπιάνος, ὁ
ἀθλιος, ὅτι ἀφῆσαντα; γυναίκα καὶ κορίτσια, ἔκλεψε αὐτῆ τὴν
κόρη Ὑψηλάντου καὶ πᾶει καλιὰ του.

Βρὲ, ἀθλιος, σεῖς ποῦ διευθύνετε τὸ ὼλειον, ἔχετε σκοπὸ
νὰ κἀνετε τὸ ὼλειον πουτανειῖο μὲ τοὺς Σταγκαπιανίγιδες
σᾶς ; Βρὲ δὲν σᾶς τὰ πά πῶς αὐτὸς εἶναι ἕνα ρουφιανόζυλο ;
Ἐνας ἀθλιος ;

Ἐπολογήθητε τῶρα. Σᾶς στέλνωμε τὰ κορίτσια μὰς νὰ μᾶ-
θουν λίγη μουσικὴ καὶ σεῖς θέλετε νὰ μὰς τὰ βγᾶνετε κερα-
τόπιστα.

Ἄσε στὸ διάολο, ἀθλιος τοῦ Οὐγκῶ, ἄσε στὸ διάολο, φαῦ-
λοι, ἄσε στὸ διάολο τέλος μαγκουφίδες, ποῦ νομίζετε πῶς
τὰ κέρατα ποῦ ἔχετε στὰ κεφάλια σᾶς καὶ καμαρώνετε, πῶς
μποροῦν νὰ στολίσουν καὶ τοῦ καθενὸς τὸ κεφάλι.

Ἄπ' τὸν Πόρο.

Νὲ κατὰστασις τόπου μὰς Πόρου μὲ λίγα λόγια καὶ ἑξά-
τερα. Δὲν ἔχομε φωτισμὸ, (καὶ σᾶματις ἐμεῖς ἔχομε), δρόμους
δὲν ἔχομε, (καὶ ποῦ βρεθῆκαν σὲ μᾶς), καθαρῆτης δὲν ἔχομε,
(νὰ, νὰ, τῶρα τὰ μπλαστοῶσατε, ἐμᾶς κόντεψαν νὰ μὰς φᾶν
τὴν περασμένη βδομάδα τὰ σκουλήκια ἀπὸ τὴν μεγάλη ἐπι-
μέλεια τοῦ δημοτικοῦ μὰς συμβούλιου καὶ σεῖς ἔχετε πράξ-
που, ποῦ δὲν σᾶς ἔφαγαν ἀκόμα τὰ γουροῦνια); δὲν ἔχομε
ἀγροφυλάκη, (ἄ, σ' αὐτὸ ἀπᾶνω τὸ ζήτημα ἔχετε πολὺ δί-
καιο, γιὰτὶ ἐμεῖς ἔχομε ἀγροφυλάκες, μὲ μόνον τὴν διαφορά,
ὅτι κᾶθονται καὶ τῶν καὶ πίνουν μὲ τὸν ἀγροτικὸ ὑπαστυ-
θνο μὰς καὶ ποῦνος μὴ κἀπνίσῃ), ἔχομε πλησμονὴ κηφῆνων,
(δὲν πιστεύουμε δᾶ περισσώτερος ἀπὸ τοὺς δικούς μὰς), ὁ δῆμος

εἶναι κατὰχρεός, (σᾶματις ὁ δικὸς μὰς πᾶει πάρα κάτω), τὸ
ὄλλο τοῦ Ναύσταθμοῦ ἐχαρίστηκε στοὺς συγγενεῖς τοῦ δή-
μαρχοῦ, (ἄμ, πάρα νὰ τὸ φᾶν ἄλλοι, καλλίτερα νὰ τὸ φᾶν
οἱ συγγενεῖς του), χρεῖ καὶ δάνεια ἐπὶ δανειῶν ἀπὸ Τρικοῦπη,
(καλὰ κᾶνει, κατὰ τ' ἀρεντικὸ καὶ ὁ ψυχογυδὸς), καταπίσεις
πολιτῶν καὶ τὰ λοιπά.

Σημ. Παλιανθρῶπου. Καλὰ νὰ σᾶς κᾶνη ποῖος σᾶ; εἶπε
νὰ τὸν βγᾶνετε δήμαρχο ; Τώρα κἀνετε τὸν ξεροῖ καὶ χτυ-
πατῆ τον στὸ κεφάλι σᾶς ὡς ποῦ νὰ βγάλῃ μαντιᾶρια.

Εἶμαστε δᾶ καὶ μεῖς κουτοὶ, ἀλλὰ καὶ σεῖς, ὡς καθὼς βλέ-
πομε δὲν πᾶτε πάρα κάτω. Ἵπομονὴ καὶ σεῖς, καὶ νὰ δοῦμε
αὐτὴ ἡ βρωμοῦπομονὴ σὲ ποιὰ ἀνυπομονησία θὰ μὰς βγάλῃ.
Ἄμ ρουσκῶνουν τὰ νερά.

Θέλετε καὶ λίγη

φιλολογία φραγκοελληνική ; Σταθῆτε καὶ σᾶς φόρησα καὶ
ἀκούτε τί μὰς γράφουν.

Στὸ φύλλο τοῦ Σαββάτου τῆς Ἐφημερῆς τοῦ Κορομηλῆ
γράφεται καὶ λέγεται, ὅτι γυροῦει τὴν σωστὴ μεταφρασί τῆς
γενικῆς λέξης ντεκολτέ (decollete) στὴ πῆ στῆν ἑλληνικῆ.
Κατὰ τὸ κεφάλι μου ντεκολτέ εἶναι ἑλληνικὴ θὰ πῆ καθαρὰ
καὶ ἑσάστερα ξεθράκωτος. Ἡ λέξι; εἶναι φραγκοξέζικη εἰς τὴν
γενικῆν, (εἰς τὴν ἐνικῆν δὲν ξέρω), διότι ὁσάκις φορεῖς οἱ γὰλ-
λοι κάνουν λόγο γιὰ ἀχρεΐα καὶ θέλουν νὰ τὰ ποῦν χωρὶς
στρεφογυρίσματα λένε :

Ὁ κύριος, παραδείγματος χάριν, Στεφανίδης μίλησε πολὺ
ντεκολτέ, ἢ τὰ λόγια ποῦ λέτε σὰν καὶ σὲ τὸν Παλιανθρῶπο
εἶναι πολὺ ντεκολτέ. Ἐδῶ δὲ στῆν Ἑλλάδα τί λέμε σὲ ὅμοια
περίστασι ; — Εἶσαι πολὺ ξεθράκωτος, ἦγουν αὐτὸς ὁ κύριος
εἶναι πολὺ ἀδιάντροπος· ὥστε στῆν ἑλληνικῆ ἡ λέξι; ντεκολτέ
καθαρὰ ἀλλοιωτικὰ δὲν μεταφράζεται, παρὰ μὲ τὴν λέξι; ξε-
θράκωτος, ἢ ἀδιάντροπος.

Καὶ σωστὸ καὶ ἄς ζετᾶσωμε ἀπὸ ποῦ βγήκε ἡ λέξι; ντε-
κολτέ. Τὸ ντεκολτέ εἶναι λέξι; στῆς δούλαι; ποῦ ἀγοράζουν στῆ
Ρουσία καὶ τὴν Πολωνία τὰ διεφθαρμένα ἀρεντικὰ τοὺς χάριν
περ γούστο.

Τὸ ντεκολτέ μῆλῃς στῆ Γαλλία κατὰ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἀρ-
χισε ἡ Αὐλὴ τῆς καὶ μεταβλλότανε σὲ κληθινὸ πορνοστάσιο,
καὶ ὅλας τότες ἡ αὐλικαίς τὸ παραδειχτῆκαν γιὰ νὰ δείχνουν
τὰ μέλη τοῦ σώμα; τους καὶ γραπῶνουν τοὺς διεφθαρμένους
βασιλέας, ὅπως ἴσως ἴ' ἀρχίσῃ, νὰ γίνονται.

Ἡ δὲ λέξι;, ποῦ συνειθίξετε νὰ γράφετε σὲ κάμποσα
προσκλητήρια en frac πῶς μεταφράζεται ; Κατὰ τὸ δικὸ μου
κεφάλι *maskarac*. Καὶ διατί ; Διότι τὸ φράκο ἢ habit εἶναι
σήμερα ἐνδύμα ὑποχρεωτικὸ στοὺς δούλους τῶν ὑπηρετῶν, οἱ
δὲ κύριοι δὲν τὸ φοροῦν. Λοιπὸν ὅποιος κύριος προουσιάζεται
σὲ μιὰ κυρία μὲ φράκο, εἶναι σὰν δούλος, ὥστε ἀντὶς σήμερα
νὰ γράφουν, ὅπως γράφουν, στὰ προσκλητήρια τῶν χορῶν :

Ἐπροσκλήτῃται ὁ κύριος νὰ τιμῆσῃ τὸν χορὸ μὰς μὲ φράκο,
καὶ ἡ κυρία μὲ ντεκολτέν, νὰ γράφωμε :

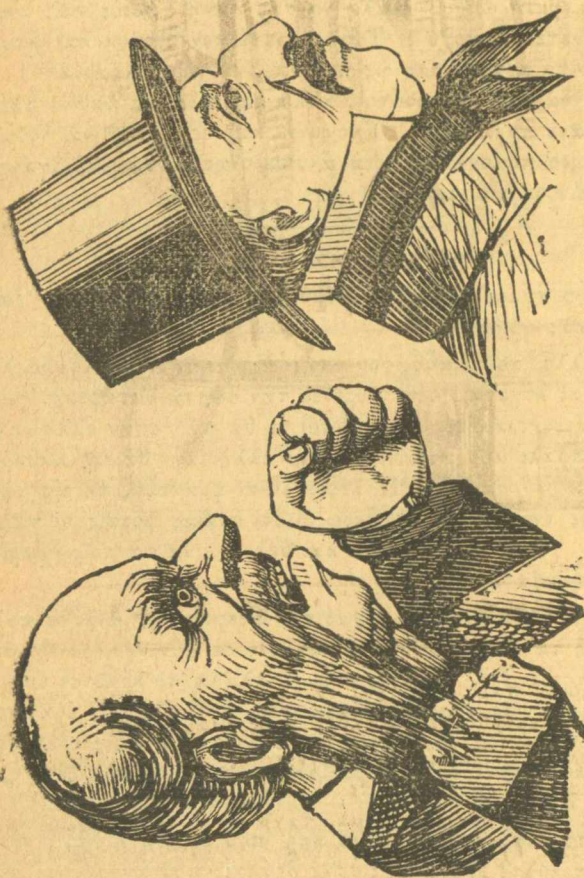
— Ἐπροσκλήτῃται ἡ κυρία δεῖνα νὰ τιμῆσῃ τὸν χορὸ μὰς
ξεθράκωτη, ὁ δὲ ἄνδρας τοῦ συζύγου τῆς σὰν maskarac.

Σημ. Παλιανθρ. Λοιπὸν, κύριοι, μιὰ κυρία ντεκολτέ θὰ πῆ
πουτᾶνα καὶ ἕνας κύριος μὲ φράκο θὰ πῆ maskarac. Καλὸ
εἶναι κ' αὐτὸ, ποῦ τὸ μάθαμε. Τώρα εἶμαι πολὺ περιέργος
νὰ δῶ μεθαῦριο ποῦ θὰ πᾶῃ ὁ Κορομηλᾶς στὸ πλᾶτι νὰ πα-
ραστήσῃ τὸν κακαγυδία, μὲ φράκο ἢ πᾶῃ. δηλαδὴ σὰν μα-
σκαρα; ἢ χωρὶς φράκο; θαρρῶ ὅμως πῶς, ἂν πᾶῃ χωρὶς φράκο,
δὲν θὰ τὸν δεχτοῦν, ἦγουν πρέπει νὰ πᾶῃ σὰν maskarac,
— μὲ φράκο.

Κύριε Παλιανθρῶπε.

Πῆς μὰς, σὲ παρακαλοῦμε, ἂν ἔχη ὁ Φεβέρης 39 μέραις,
γιὰτὶ εἶδαμε στῆν Ἐφημερῆς τοῦ Κορομηλᾶ νὰ προσκαλῆ
τοὺς μετόχους τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Κύμης νὰ παραβρεθοῦν
στῆς 39 τοῦ τρέχοντος μῆνα στῆ γενικὴ συνέλεξι.

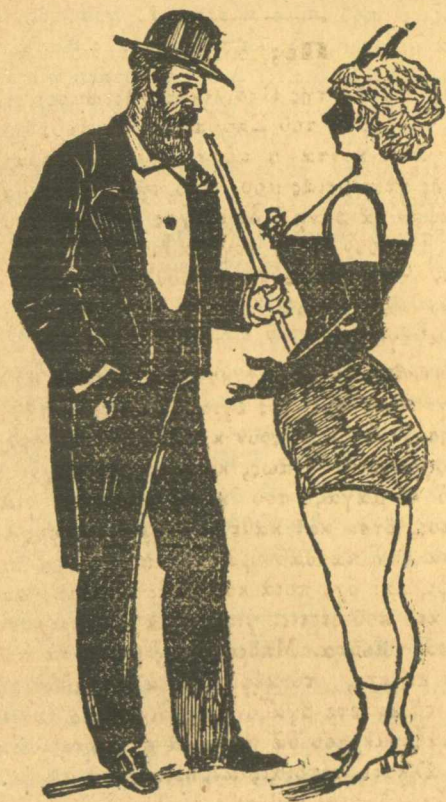
Σημ. Παληανθρ. "Αμ από ένα Κορομυαλά τι περιμένετε ; Τριάντα έννια γράφει πώς σούρνει αυτός ο μήνας ; Κατά τὰ μυαλά που έχει σαν Κορομυαλάς πάλι λίγες τής εύγανε.

Η μου παραδίνεις τήν εξουσία ή σέ ξεθέωσα

Φυλακίς Γεννηματά

Πές, σέ παρακαλούμ ε, τής σεβαστής επιτροπής τών φυλακωμένων να μās αφήση να παίρνουμε τή μισθοδοσία μας, και να

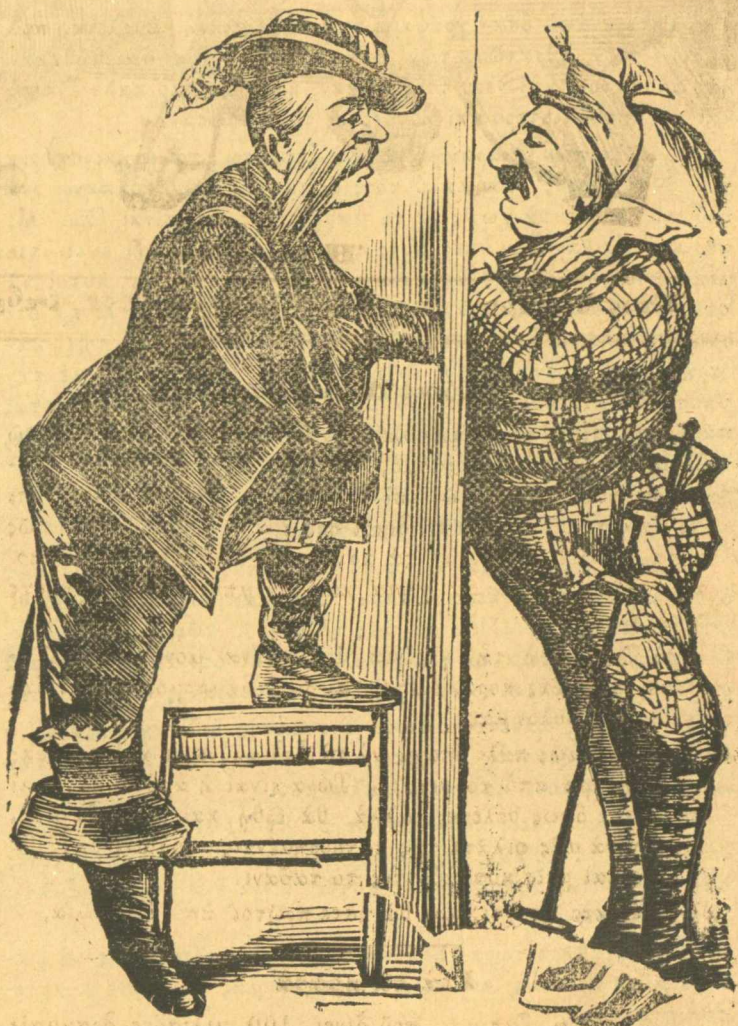
Νεπάλ μασκέ.

μη μās τρέψη άποκρηάτικα με φασούλια, και να έχωμε κάθε βραδυ βομβαρδισμο τής Σεβαστούπολις.

Οί φυλακωμένοι.

Σημ. Παληανθρ. Βρέ αδέρφια, τὰ φασούλια είναι ύγιεινά, φουσκώνουν τήν κοιλιά, φάει φασούλια πιές νερό, φέρτε άρμ, —δέν μπορω. Είσαστε άχάριστοι· αυτοί θέλουν να σας τρέφουν με σάπιας πατάτες, για να σας παχύνουν σαν τὰ γουρούνια, αλλά οι μπακαλιδές μας δεν έχουν τοιούτα, ώστε επί του παρόν καλά είναι και τὰ φασούλια ως που να καταστήσουν μεθούριο να σας τρέφουν και με σκατά, χάριν οίκονομίας και για να κάνωμε και τον στόλο με τον όποιο θα πάρωμε τὸ κουραδόκαστρο τής Πόλις.

"Αμ τι άλλο να σας πω ;

Καραγκιόζ μπερντές Φασουλή και Περικλέτου.

Να στείλετε

κύριοι έπαρχιωτες, και έξωτερικοί ανταποκριται. όσοι δεν στείλατε παραδες, γιατί το καράβι παι να πέση όξω, έπειδή της και αν ήχαμε κανένα μονόλεπτο το φάγαμε τώρα τής άποκρηαίς και κοντεύομε να μείνωμε ντεκολτε ήγουν σας, ξεβράκωτοι και μ' αυτό το κρού που κάνει θα κακαρώσωμε.

"Αμ εσύ, διαόλου γυιέ, ανταποκριτή τής Κέρκυρας καιτε μās παραξέχασες. Μπας και έχεις σκοπό να μās βουίξης κρούπ. Πές το μας μια ώρα αρχίτερα να πάρωμε κι' από σέ τήν κρουάδα μας

Δέν μου λέτε, κύριοι, συνδρομηται του Λαύριου πώς είστε όλοι τσιφούτ μπασίδες :

Σας κόρτω λοιπόν το φύλλο.

"Εχετε και αύριον φύλλο.